

Aratáskor.

Tele a nép munkakedvvel,
Izmos karjában az erő ;
Napestig fárads, ott segíti
Munkában gyermek és a nő.

Oh ! élni, élni ! egymásért ! . . .
Ez, mi lelkével összeforr.
Tűr, szenved, hogy kicsiny családját
Ne vegye meg inség, nyomor !

S míg a kasza a rendet vágja,
Addig a penna sem henyél . . .
És szépségesen kiszámítják,
Hogy egy-egy magyar mennyit ér.

Hiába kiabálsz te, népem,
Hogy váltságdíjad kevesebb :
Jobban tudja a végrehajtó . . .
Dolgozzatok, fizessetek !

Dolgozzatok ! . . . Oly szépen szólnak
Azok az arató dalok !
Nótázzatok ! úgy sem soká tart,
Mert belepereg majd a — d o b

Felelős szerkesztő s lapfőigazgató :
VÁRADY FERENCZ.

Megjelenik minden vasárnap.
Előfizetési ár negyedévre 1 frt 50 kr.
Egyes szám 15 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
János-utca 8. sz.

Hirdetések igen előnyös áron vétetnek föl.

A KISHIVATALNOK SZERELME.

A ragyogó födelű templom tornyában reggeli 7 órára harangoznak. Vidám verebek csiripelnek a fák galyain, csapatostól le-leröppenve az utcán elhullott magra, meg visszariadva, ha egy-egy lompos kuvasz közelít feléjük. Kocsit vagy embert keveset lehet látni az utcákon; a szorgalmas földnépe kivonult a tanyákra, benn csak a honorácziór népség maradt. Szegények! Egy a ti sorsotok a világvárosban és az Isten háta mögötti községben Czifra nyomoruság! Jó évben, rossz évben egyforma a munka s egyforma a fizetés. A nőtlen ember még csak megvan, úgy a hogy a hónap közepéig, hanem a vége felé!... Hát még a családos hivatalnok!... Nyomoruság, igazán nyomoruság!

A gyönyörű tavaszi reggelen szokásos sétájára indul Haresa László, adóhivatali gyakornok. Ide Bodzásra küldötte őt a „fölsőbb hatalom“ s ő, megadva magát sorsának, immár hetedik éve tapossa itt részben a deszkapallókat, részben pedig, a hol ezek nincsenek, a szűz anyaföldet. De nem lemondó csüggedéssel, hanem bátor reménykedéssel tapossa ő Bodzás utcáinak földjét. Hogy is ne! Közel kell már lenni az időnek, hogy ki fogják nevezni hatodosztályu adótisztnek. Egy-pár évig várni? Mi az! Hisz ő még nem öreg, csak 27 éves; ő várhat!

Hosszu, nyurga termete szinte félakkorával nő, ha arra gondol, hogy már talán a jövő hónap elején megkapja a kinevezését. De nem mutatja, hogy valami nagyon vágyakozik ez után. Nem, ő nagyon megelégedettnek látszik a világ folyásával. Egykedvűen savanyu arcán soha elégedetlenséget nem lehet észrevenni. Vágyak és szenvedélyek sohasem villannak föl szemében. Komolyan ül az irodában, komolyan ebédel a „Vörös ökör“-nél és komolyan hallgat a társaságban. Különösen hallgatni nagyon komolyan és kitértően képes. E tekintetben a legszellemesebb bodzási hölgyek sem bírtak rajta kifogni, mert a bálokban sohasem voltak képesek belőle társalgás közben „igen“ és „nem“-nél egyebet kipréselni. De ő ezért nem jött butaság hírébe. Savanyu komolyságu arca minden ellene irányuló éleztet megsavanyított. Igaz, hogy lángésznek sem tartották őt a bodzásiak, de így legalább közelebb állónak tekintették magukhoz s nem volt névnap, dísznótor, lakodalom és temetés, a honnan Haresa László barátunk kimaradhatott volna.

A kisvárosiak előtt nincs is valami kiállhatatlanabb mint a közönségesen fölülálló ember. Jaj annak, a ki közbük vetődik s nem érdeklődik az ő hizóik, tenyész-kacsáik, repezvetéseik, istálló-építéseik iránt. Jaj annak, a ki ki akarja őket mozdítani tunya egyhangúságukból s újításokat merészel pöngetni. Szemben talán meg is dicsérik nagy terveit, de érezni fogja nem-sokára, hogy elhagyatottabban áll a Sahara-sivatag eltevedt vándoránál.

Haresa László barátunk az évek során keresztül tartott makaes hallgatásának immár élvezte gyümölcseit. — Ha végiggombolt kabátjában, ezingár természetét egyenesen tartva, keservesen savanyu ábrázattal végig ment az utcákon, mindenfelől nyájas üdvözlésekkel fogadták. A jómódu szatócs, Makos Rezső, szívesen látta boltjában délelőttönként, a hol a város notabilitásai rendszeren összejöttek papramorgóra, hogy a napi

pletykát leöröljék. A város „mindenhatója“ a főjegyző, leereszkedőleg fogott vele kezét, sőt abban a kimondhatlan szerencsében is részesült, hogy a leggazdagabb birtokos, Gereblyés Antal urnak legutóbbi szoaréjára meg volt hiva.

Ez, ez a tánczestély volt Horzsa László barátunk nyugalmanak elrablója.

Gereblyés Antal ur híressé vált nemcsak gazdagságáról és zsugoriságáról, hanem arról is, hogy három leánya ékesítette tágas lakását. Igaz, hogy ezek közül a legifjabb is úgy 16 és 35 év között lebegett, de azért valamennyi vidéki bálreferens kötelességének tartotta neveik után a „báj-, kellem- és szellemgazdag“ epithetonokat odaesatolni. Hogyne! Egyre-egyre 200 hold kitünő minőségű tanyai föld nézett.

Haresa László a tánczestélyen, a mennyire csak ezingár természetnek erejétől telt, minden tánczban végig hurezolta a három gráciát — s bár hagyományos némaságának nagybankóját most sem váltotta föl a ledér beszédesség aprópénzére, jutalmul mégis mindegyik kisasszonytól azt a nyájas bókot nyerte, hogy ő valóban megszégyeníti a többi fiatalokat úgy társalgásbeli kellemeivel, mint tánczbeli szorgalmával.

Ezen a sok dicséreten kívül még egy különös eset végkép megzavarta Haresa fejét. Zenóbia (a legidősebb kisasszony), a ki Döngő János földbirtokossal tánczolta az utolsó négyest, a hatodik figura egyik fordulója alkalmával valószínűleg abban a tévedésben, hogy Döngő áll mellette, hamarjában oly forrón szoritotta meg Haresa László kezét, hogy ez a táncz végén alig bírta fölviharzó érzelem-hullámaait az ebédlőben főlhalmozott tömérdek sonkaszelettel és még számos pohár borral lecsöndesíteni.

Megpróbált a nyert bátortás alapján lyrai társalgásba elegyedni. De oly nagy volt boldog fölindulása, hogy mihelyt közelíteni látta maga felé „hölgyét“, azonnal eltűnt minden önálló gondolata. — Kavargott, kóválygott agyában a sok eszme, de rendbe szedni nem volt képes. Azonban bármily czifra ideák röpködtek körülé, a sok zür-zavar közepette tisztán, világosan látott lelki szemei előtt lebegni egy csinos kis tanyát, sok lovat, ökröt, birkát, apró jószágot és különösen egy gyönyörű svájezi tehenet. És a jó fiu, ezen kedves tü-nemény hatása alatt, hosszú karjait kinyújtva, mintha a svájezi tehen kötelét akarná megmarkolni, önfeledten rebegte: „Óh drága lény!“

— Micsoda drága lényt emleget Haresa ur? — kérdezte a mellette borozgató kíváncsi városi mérnök, a ki el nem tudta képzelni, miféle ihlet szállta meg a fiatal embert, hogy már monologizál is.

— Hagyja — szólt keser-édes mosolylyal Haresa — hagyja; ön reális ember, ön ugysem értene meg engem!...

— Sohasem hittem volna — szólt, a jóféle bakartott szüresölve a mérnök — hogy Haresa ur ilyen hamar becsip.

Ez estétől fogva Haresa arca a savanyuság melié bizonyos sajátságos vonást is vett föl, de nem az ügyetlen szerelmesek szórakozott tekintetét, nem, hanem a nagy terelő hadvezérek karvaly-vonását, lesve a lecsapásra alkalmas pillanatot.

Önérzete óriássá növekedett, de ennek nyilvánulását a külvilágtól gondosan visszatartotta.

— Majd akkor, majd akkor! . . . gondolta gyönyörrel.

Egyébiránt ezentul is köszöntgetett jobbra-balra, de érezte, hogy ő immár a köszöntéseket csak viszonozta; a „nagy esemény“ után is kezet adott a főjegyzőnek, de titkon úgy tekintette a dolgot, hogy most már ő az a fél, a ki leereszkedik; Mákos Rezső boltjában is megjelent, de csak azért, hogy megmosolyogja magában a „kis emberek nevetséges aprólékoskodásait.“

Öltözetére sokkal több gondot kezdett fordítani s május elején teljesen világos színű ruhát öltött magára. Igy találjuk őt sétálni reggeli 7 óra tájban.

Lépteit lassuk. Olykor meg-megáll, mintha fontos gondolatai támadnának. Eljut Gereblyésék házához s itt egyszerre nagyon sok gondolata látszik támadni, mert a házzal szemben hosszasan megáll s művészi attitude-be helyezvén magát, bámulni látszik a kéklő eget. Arcza fájdalmasan merengő. De nyílik az ablak s Gereblyés Zenóbia kisasszony bekötött feje bukkan elő s körülnézvé, a portöröl ruhával hatalmasat esattogtat az utcára.

Harcsa, mintegy ábrándvilágából lerántva, enyészetes mosolylyal kíván „jó reggelt“ s hosszú, sokatmondó pillantást vet a gyorsan eltűnő s az ablak mögött szobaleányával kaczagó Zenóbia után.

Ez így ment aztán napról-napra majd egy évig. Harcsa

László minden reggel megállt Gereblyésék háza előtt, félreszegett nyakkal, elábrándozva a futó fellegeten. Viszont-szerelmi nyilatkozatot nem várt, de minnek is, hisz az a forró kézszerítés elég beszéd volt egy egész életre.

Egy izben finoman hajtott kis levélkét hoz Harcsa barátunk részére a Gereblyésék szolgálója. — Ah, Zenóbia írása! Csakugyan. Mohón olvassa:

„Édes Harcsa ur!

Mint családunk bizalmas barátját, holnapra szívesen látjuk egy kis ünnepélyességre; eljegyzésemet üljük meg Döngő földbirtokossal.

Kapás Zenóbia.“

Harcsa László barátunk kiállotta a szörnyű csapást. De azóta arczán a savanyuság mellett ott honol a keserűség vonása is.

A KASZINÓ-ESTÉLYEN.

— A Riza hétfőn éjjel „Ständchen“-t kapott s kevésebe mulott, hogy a Muki-bácsi rögtön nem viszonzotta a zenét a tisztelgőknek.

— Ne mondd!

— Szerencsére idejekorán megugrottak; mert különben — végig hegedült volna rajtuk.

Nemrégiben találkoztam vele s egyről-másról tudakozódtam tőle. Ő elég okosan megfelelt, de midőn az ő sorsáról kérdezősködtem, egyszerre csak félrevont, hosszu, czingár karjaival hadonázva, panaszosan nyögte:

— Igazságtalanul bántak velem; kijátzották őszinte érzelmemet . . . Többet nem mondok el . . . Titkomat a sirba viszem . . . Vegyen példát rólam, sohase bízzék a nőkben!

Szegény Harcsa, végül csakugyan hitte, hogy szerelmes volt . . .

Sipos Sándor.

Logika.

Egy meglehetősen festő orvosá lett, midőn ennek okát kérdeék barátai, így felelt:

— Ha képeim rosszul sikerülnek, minden ahhoz értő észreveszi a hibát, de ha gyógyításom nem sikerül, a halottak nem vádaskodnak ellenem.

L e f ő z t e.

Egy magát elméncznek tartó egyén a következőképen mutatta be jó barátját egy társaságban:

— N. N. legkedvesebb barátom, de ne ijedjenek meg hölgyeim, nem oly ostoba ám ő, mint a milyennek kinéz.

— Igenis hölgyeim! és ez a különbség köztem és barátom közt.

A társaságból.

— Miért adtál X kisasszonynak két darab czukedlit, míg a többieknek csak egyet?

— Mert annak két akkora szája van.

Az utolsó kívánság.

Egy részeges ember halála óráján egy pohár vizet kért.

— Ne igyál most vizet, látod orvosod is megtöltötte. — inté őt barátja.

— Engedd — felelé a beteg — tudod, hogy a jó keresztény halála óráján a leghalálósabb ellenségével is ki szokott békülni.

AZ UTCZÁN.

— Jó, hogy találkozom önnel, Oszkár. Műkedvelő-előadás lesz. Nem vállalna el valami szerepet?

— Hát bizon akármilyen szerepet nem vállalok el; hanem, ha a czimszerepet nekem adják, akkor játszom.

— A czimszerepet? . . . No jól van, megkapja.

— Aproó! . . . Mi kerül színre? . . .

— A „Sárga csikó.“

A fődolog

— Tudják-e uraim, mi a fődolog egy jó vacsoránál? — kérde egy uri ember, ki nagyon szerette a potyát.

— Egy jó bolond, ki a vacsorát kifzeti.

Czikória.

— Mondja csak Lajos lelkem, miféle hűsítő snapszjuk van?

— Vánília, állás, sartróz, kakao, maraszkin, szilvórium, konyak, kokain, benediktiner, abszint, rittmeiszter, rostopesin, borovicska . . .

— No hát hozzon egy pohár — vizet.

Eltalálta.

— Uraim — mondá a csillagászat tanára tanítványainak — ha a nagy medvét látni akarják, jelenjenek meg ma estére nálam.

Melyik édesebb?

— His hugom, adj egy csókot, csupa kíváncsiságból szeretném tudni, vajon édesebb-e a te csókod, mint a feleségemé — mondá X. az szomszédja szobacziqusának.

— Sohse fárasztza magát — felelt a szobacziqus — kérdezze meg a gazdáját, az tud fölvilágosítással szolgálni.

Katonailag művelt.

— Valóban különös, hogy az Eliz még most sem ment férjhez; pedig hát olyan szép, esinos és kedves teremtés, hogy szinte párját ritkítja.

— S a mi fő, katonailag művelt.

— Hogy érti ezt?

— Le tudja tenni a házassági kauceziót, van pénze.

Az ujoncz.

Egy falusi ur vendégséget adott a szőlőben, s mintegy 12 vendég ült a vacsoránál. Inasát, kit az nap vett szolgálatba, bekiáltotta, hogy koppantsa el a gyertyák hamvát. Az inas szót fogadott s azután nevetve a konyhába sietett, mondván:

— Ejnye de ostoba emberek ezek odabenn; tizenketten vannak és mégis engem hívtak be koppantani.

Mi lett belőle?

Feszti Árpád festőművész minapában, hogy Pécssett járt, néhány ismerőseivel találkozott, kik igen élénk érdeklődéssel kérdezősködtek egyik-másik festőművész carrierjéről.

- Hát Spányiból mi lett?
- Kitűnő tájkép-festő.
- Hát Baditzból?
- Kitűnő genre-festő.
- Hát Göröböl?
- Kövér ember.

Falun.

— No hogy van Janos gazda? — kérdi egy orvos a sirásótól.

— Mióta a téns doktor ur itt van, azóta nagyon jól megy a keresetem.

A kivágott ruha.

- Phü! de szörnyü melegem van, majd elégek.
- Na nekem egy cseppet sincs melegem.
- Meghiszem azt, nagysádeknál most is — szellőztetnek.

A fecsegő lefőzése.

Egy bizonyos társaságban az emberi test alkotásáról, a különböző tagok hasznáról és működéséről volt a szó.

— De hát a két fül mirevaló? — kérde a társaság egyik tagja, kinek szája sohasem szünt meg fecsegni.

— Hát a két fül arra való, hogy a fecsegő ember üres beszédeit az egyikben be és a másikon kiereszszük.

NÉGYSZEM KÖZÖTT.

- Nem iratkozol be az atletikai klubba?
- Becsületes ember vagyok; ki találnak zárni.

Falányok.

I.

Egy fele zöld növény, de fanyar; más, fur, farag, épít.
Megfejtése: **Mohács.**

II.

Rettenetes bűzös, szemetes rongy-, por-, piszok-fészek.
Nem lehet más, mint: **Pécs.**

A bűn.

J. hölgy számos udvarlói közt a legtolakodóbbat e szavakkal utasította vissza:

- Távozzék, gyűlölöm önt, mint a bűnt.
- Asszonyom, e nyilatkozat által engem boldoggá tett, mert nagyon jól tudom, mennyire gyűlöl a bűnt.

TINI — FINI.

- Finikém, ezután a balokányi uszodába járjunk.
- Miért hagyjuk el a Madarász-féle uszodát?
- Oda nem látnak be az urak.

A sürgöny.

— Mit kerestél nálad az éjjel az a távirda-szolga?
 — Sürgönyt hozott.
 — Miféle sürgönyt?
 — Hát kezét csókolom nagysága, az édes anyám küldött nénapomra egy — *sürgős csókot*, azt adta át az a távirda-szolga.

Iskolában.

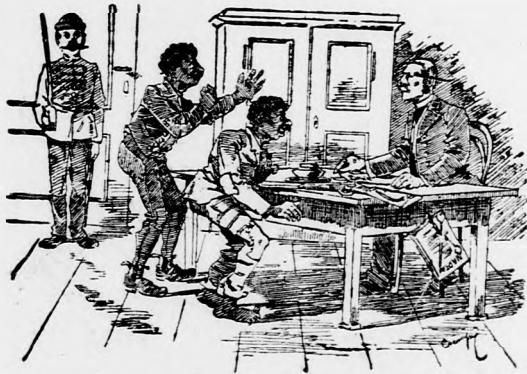
Egy falusi iskolában kérdezi a tanító a gyerekektől:

— Mire való az Istenadta kenyér?
 — Hogy vaját kenjenek rá.

Az okosabb enged.

Két gyermek összeveszett bizonyos tárgy fölött.
 — Ugyan Jóska! — dorgálá atyja az idősebbet — nem megmondtam már, hogy az okosabb enged.
 — Igen ám, — felelé Jóska — de mindig én legyek az okosabb, legyen már egyszer az Imre is okosabb.

A cigányok.

— Jó, hogy kézre kerültetek, úgy is nagy a hőség, majd hüvösre tételtek benneteket.
 — Csókoljuk a kezsit-lábát, sohse tessék bennin-
 ket annyira kimélni; *ellessink mi a nápon is.*

Lovagjáték a Tettyén,

rendezi a

„Pécsi Atletikai Klub.”

A lovagias mutatványok sora

1. A derék elnök xiu-indián étvágygyal megeszik egy eleven ujságitollastól s hozzá salátaképen elfogyasztja a „Pécsi Figyelő” egy évfolyamát és megiszik rá tiz krigli jégbehűtött embervért. A hősiesség mutatványa alatt a vak Misa bandája a „Szent-lőrinczi pandar-esárdás”-t játsza.

2. Két atléta félórán fogcsikorgatás és lovagias morgás után véresre marja egymást s dr. Pasteur-kimossa sebeiket, bekötözi és aztán nagy triumfussal körülhordoztatnak, miközben Árpád táltosai, az „Árpáder städtische musik-kapelle” a „Rákóczy”-t játsza.

3. Két gladiátor fakarddal mérkőzik életre-halálra; a győztes kitüntetésül a gyerkőczök által hazai citromokkal hajigáltatik meg s a megyéből berendelt csordások és kondások kara ökörszarv-harsonákon győzelmi tust fuj.

4. Végül nagy agár-futás rendeztetik középkori bakugrásokkal s lovagias kosöklelőzéssel a töklevelszár s bürök-siposok riadója mellett.

Az előadás közkívánatra ismételtetni fog.

VEREB JANKÓ

méreg-sziporkái.

— A fiánczok küldjenek neked szerelmes levelet, naponta legalább kétszer.

— Légy becsületes ember s a pécsi atletikai klub adjon róla bizonyítványt.

— Kérj a kaszinó-estélyen hűsítő-italt s kínáljanak meg egy pohár sörrel.

Önézet.

A kaposvári követ-választáson történt.

A Széchenyi-párt a kercseligetieknek tizenöt frtot adott egy-egy szavazatért; a kis-kereszturiaknak husz frtot.

A választás napján kitudódván a dolog, lón szörnyű fölháborodás a kercseligetiek között; ki is fakadt egyik a választás színhelyén s nagy elkeseredettséggel kérdezte a Széchenyi-párt egyik főkortesétől:

— Hát a kis-kereszturiak nagyobb gazembe-
 rek, mint mi, hogy azok többet kaptak?!

Megtörtént.

Schwarz néhai pellérdi plébánosnak volt egy pár fiatal lova, melyeknek — cigányként — az a tulajdonságuk volt, hogy nem akartak a fára menni. A boldogult gyakran meglátogatta a szintén már boldogult keszüi plébánost. Midőn ilyenkor Keszü felé kocsizott, az ezen utba eső hidra a lovak soha sem akartak rá-menni, a kocsisnak kelle leszállnia s átvezetni őket. Később már megunva a leszállást, ostorral biztatta a lovakat az átmenésre, de a plébános ellenzé ezt:

— Ne bántsd őket, — mondá ilyenkor a kocsisnak — majd megokosodnak s átmennek szépen verés nélkül is: addig pedig csak szállj le s vezesd át őket.

De a kocsis végre is megunta ezt s föltette magában, hogy majd segít ő a dolgon.

Megjött a kedvező alkalom. Egy alkalommal már szintén be voltak fogva a lovak, útra készen állott a kocsis, a plébánost Keszübe viendő. De midőn a plébános föl akar ülni, vendégei érkeznek, tehát hon kelle maradnia.

— Hanem azért, — mondá ekkor a kocsisnak — mivel már befogtál, jártasd meg kissé a lovakat.

Keszü felé vette útját a kocsis s midőn a hidhoz ért, a lovak horkoltak, ágaskodtak, — szóval, nem akartak átmenni, erre a kocsis előrántja ostorát s jól megkorbácsolta a lovakat, mire ezek akarva, nem akarva, átmentek a hidon. Átérve, az út melletti szántóföldre terelte őket a kocsis s megfordulva vissza a hidra. Így folytatta mindaddig, míg a lovak biztatás nélkül is átmentek. Ezzel haza hajtá a két habos lovat. Szerencséje volt, hogy a plébános — vendégeivel lévén elfoglalva — nem látta őket.

Pár napra azt mondja a plébános kocsisának:

— Fogj be elmegyünk Keszübe.

Elmentek. A hidhoz közeledve, mondja a plébános:

— Szállj le és vezesd a lovakat!

— Nem szállok én, főtisztelendő uram, majd talán úgy is átmennek. Gyí!

A két ló, mint a nyíl repült át a hidon.

— Úgy-e megmondtam, hogy kár bántani őket, lám, hogy megokosodtak, milyen szépen átmentek biztatás nélkül is!

Es aztán az ész.

X, ur azt parancsolta inasának, hogy hozza be csizmáit. És az inas egy téli és egy nyári csizmát vitt be.

— Ostoba! miért nem hozasz be egyforma csizmát?

— Kérem alásan, nincs az urnak egyforma csizmája, mert odakünn is egy téli s egy nyári maradt.

Lám, lám.

A minapában egyik tető-javítás alkalmával lezuhant a cserepes a köveztetűre és szörnyet halt.

A mint a szerencsétlenségnek hire futamodott a városban, egy külvárosi anyóka nagy siránkozásal jegyzi meg:

— Lám, lám, azért is volt szegény már hetekkel előbb olyan halavány.

Gyöngéd figyelem.

A délutáni órákban távozik hazulról a férj.

— Kedves feleségem, ha holnap reggelig nem talál-nék haza jönni, akkor ne várj tovább a vacsorával, hanem vacsorálj magad,

Találó csim.

Egy rendkívül sovány uri embernek az ajtajára egyszer azt írta valaki:

„E szobában laknak N. N. ur csontjai.“

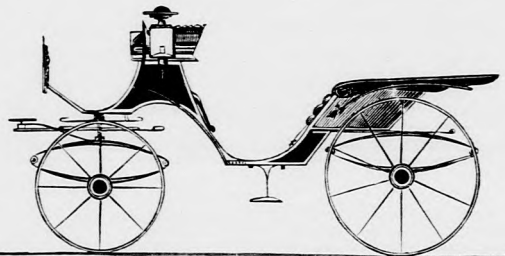
HIRDETÉSEK:

Fennáll 1860 óta.

Kronást József Gy.

kocsigyáros Varasdon.

Arjegyzék kívánatra ingyen.

A ki kétségben van a felett,

hogy a hírlapokban feldicsért gyógyszerek közül melyiket használja betegsége ellen, az írjon egy levelezőlapot Richter kiadó-intézetének Lipcsébe s kérje a „Betegbarát“ című röpiratot. E könyvecskében nemcsak a legjobbaknak bizonyult háziszerek vannak részletesen ismertetve, hanem

betegségekről szóló jelentések

is olvashatók. E jelentések mutatják, hogy igen sok esetben egy egyszerű háziszert is elegendő arra, hogy meg a látszólag gyógyíthatan betegség is szerencsésen elhárítható. Ha a betegnek a megfelelő gyógyszer rendelkezésére áll, akkor még súlyos baj esetén is gyógyulás várható, s ez okból egyik betegnek sem kellene a „Betegbarát“ megrendelését elmulasztani. E figyelemreméltó könyvecske segélyével sokkal könnyebben választhatja meg a szükséges gyógyszert. A röpirat megküldése a megrendelőnek költségébe nem kerül.

Olvasóink figyelmébe ajánljuk azon rendkívüli
gyógyeredményt, mely Meissner gyógyszerész
tyükszem-tapasza

által (a m. kir. országos egészségügyi tanács által megvizsgálva) tyükszem, szemölcs, bőrkeményedés és daganatok ellen eléretett.

Ó-Becse, 1887. január 19. Kérek az ön által hirdetett tyükszemtapaszból Kiváncsi vagyok, vajjon az eddig minden gyógyszernek ellenállott tyükszemeimtől megszabadulok-e? Tisztelettel **Med. Dr. Kiss György**, kor. ar. érdem-kereszt tulajd.

Ó-Becse, 1887. február 12. . . . Ehez járultak kegyetlen fájdalmas tyükszemeim. Önnek szere által **elmúltak**. Jó lélekkel ajánlom bárkinek. **Dr. Kiss György**.

Ecska, 1887. február 8. A tyükszemtapasz a tett ajánlatnak nem vált szegényére; sőt mondhatom, hogy ily eredményt tőle korántsem vártam, most a szer felének megtakarításával tyükszemeimtől megmentve vagyok. Honfui tisztelettel **Kelemen István**, urad. ispán

Rakovicza, u. p. Buziás, 1887. február 5-én. Nem mulasztatom el, hogy hála-köszönetemet ki ne fejezzem a nekem küldött Meissner-féle tyükszemtapaszért. Vagy nyolcz éve, hogy tyükszemfájdalmat érzek és ez idő alatt siker nélkül használtam mindenféle tyükszemtapaszt és kenőcsöket. Most azonban a Meissner-féle tyükszemtapasz **hat napi használata** után képes voltam **négy tyükszemeimet** minden fájdalom nélkül eltávolítani. Tisztelettel **Popovic E. Livius**, állami tanító. — 1 frt 15 kr

Érsek-Ujvár, 1887. január 29. Küldjön utánvétellel a híres Meissner-tyükszemtapaszból, melyet mindenütt dícsérnek. Mely tisztelettel **Malinczky József**.

Temesvár, 1887. február 12. — Szelvény 1 frt 15 kr. A küldött doboz tyükszemtapaszért, mely minden várakozást túlhaladva kitűnő. **Reviczky Urb.** m. k. pénzügy. hivatalnok.

Pozsega, 1887. február 21. Szelvény 1 frt 15 kr. A tyükszemtapasza kitűnő szolgálatokat tett, küldöm az árát. **Jovánovic A.**

Szétküldetik naponként Meissner gyógyszerész központi raktára által (Pécssett, Mór-utca) mely 1000 db. cs. és kir. aranyat fizet annak, ki bebizonyítani képes, hogy fenti nyilatkozatok bármelyike hamis, vagy költött, avagy a fenti czég rokonaitól származnék. Kapható Pécssett **Sipöcz István** gyógyszerésznél.

En, Csillag Anna

185 ctm. hosszú óriási **Loreley-hajammal**, melyet az általam feltalált kenőcs 14 havi használata után nyertem, mely megakadályozza a **hajkihullást**, elősegíti a **hajnövést** és erősíti a **hajbőrt**, uraknál elősegít egy teljes **erős szakálnövés**, rövid ideig való használat után a bajnak, valamint a szakálnak természetes színt és sűrűséget kölcsönöz és megóvja a koraál öszüléstől a legmagasabb korig. Egy köcsög ára 50 kr., 1 frt, 2 frt Postával küldés naponként a pénz előleges bekiűlése vagy postautánvétel mellett az egész világra.

CSILLAG és TÁRSA,
Budapest,
király-utca 26.

Egy Safety-féle

bycikli

minden pillanatban eladó. Egészen új és a legjobb minőségű.

Hol? Megmondja a kiadóhivatal.

Két

pénzbeszedő

készpénzfizetés és jutalék mellett alkalmazást nyerhet.

Hol? Megmondja a kiadóhivatal.

A Forti-féle sebtapaszról.

Ezen általánosan kitűnőnek elismert gyógytapasz rendkívüli gyógyereje, oszlató, érlelő s fájdalomt csillapító hatása által leggyorsabb, legbiztosabb s egyszerűs mind gyökeres gyógyulást eszközöl különböző bajokban. Ily bajok a torokgyulladás, legesőhurut, bőrkés barnaság, hártás-gyík (Grop. Angina) mindenemű megsértések, harapas, szurás, vágás vagy égés által támadható sebek, megforrásás, darázs- vagy méh-szúrások, bujasesnyves és egyéb konok fekélyek, zuzatások (contusiók) meglepő gyors fájdalomcsillapítással, — részött daganatok, gümök, tályogok (fogytályok is), pokolyar, (carbunculus, pustula maligna), megkeményedések, genyedések, véreléések, minden mirigybetegségek, görvélyes fekélyek, fagy-daganat, ujjtéreg, száka, darázs vagy méh túlánkja csupán ezen tapasznak rövid ideig használata folytán annyira előtűnik, hogy azután a testből közönségesen szabad kézzel, sebészi műtét és fájdalom nélkül, könnyen kibuzható, mire a seb gyógyulása gyorsan bekövetkezik. **A csomagok ára a kisebbekben 50 Kr., a nagyobbaknak 1 frt,** használati utasítással együtt. Postán küldve 20 krral több.

körön folyás, körömméreg, vadhus, tagszívacs, esontszó, kifelezés és megárandulások, helyi eszű, továbbá a szülés utáni lábsebek és daganatok, fájós, fekélyezett vagy már genyes női mell, — sok nő már eszűben volt emlírtől — a különben elkerülhetetlen életveszélyes sebészi műtét mellőzéseivel — egyedül ezen jeles sebtapasz használata által menekült meg. A fül-nyílás, nemkülönben a torok-mondolák gyuladásaánál hathatós szolgálatot tesz. — Hólyag-tapasz vagy mustárlisziből borogatások után használva, méltán valóságos enyhizernek nevezhető, minthogy nem csupán enyhítést szerez, hanem mivel inkább a beteg kinos fájdalomaitól azonnal tökéletesen megszabadítja. Végre a testbe teljesen belemélyedt bármennyű elötűnik, hogy azután a testből közönségesen szabad bekövetkezik. **A csomagok ára a kisebbekben 50 Kr., a nagyobbaknak 1 frt,** használati utasítással együtt. Postán küldve 20 krral több.

A száz meg száz köszönőlevél közül közlünk egyet, mindenki megírdheti, hogy ez nem aféle gyártott reklámlevél, amilyeneket gyakran olvashat az ember.

Tekintetes Ur! mélyen tisztelt férfit! Ön nagybecsű és a szenvedő emberiségnek oly kiszámíthatlan előnyt biztosított tapaszt megkaptam, sietek Önt tudatni, mikép Práger Béla nagy-kanizsi gyógyszerész ural a tapasz árulása végett értekeztem, ki is hajlandónak nyilatkozott a bizományosságot elvállalni, szerintem lehetséges volna azt neki azonnal küldeni és vele üzleti összeköttetést nyitni, — ezt annál inkább kívánom, mert ön hiszem, hogy nagyobb kelendőségnek fog örüdeni, mert igazán megvallva, e tapasz megbecsülhetlen oly házi kincs, melyet mint nélkülözhetlent, mindenki háznál tarthat, én már számosak baján ennek segítségével megírttem, a számok közül csak azt említem fel.

Az eszteregnyei bíróné alig 3 hetes csesemőtt a halál elragadta, a különben jól táplált anya említemben a tej gyuladást idézve elő, már e szegény anya negyed napra oly lázas állapotba jött, hogy sem éjjel, sem nappal egy perczet sem volt képes nyugodni, már-már a kétségbe-esés örvényének szélén állt, midőn esetlegesen a sors házához vitt, hol értesültem e borzasztó fájdalom, szóval e kinos állapotról meggyőződtem, eszembe jött Önnek tapasza, férjével azonnal Kanizsára rándultam, a szenvedő asszony részére a tapaszi megvettem, azt rögtön kiküldöttem, utasításom folytán azt felrakták és képzelje el a hallatlan eredményt, a nő meg azon éjjel több óráig aludt és harmadnapra már csak az anyai emlon a gyuladásnak homályos jelei látraiak, így e szegény nő az Ön kitűnő tapasza folytán nemcsak a borzasztó szenvedéstől, de attól is, hogy a női kelemekességét képező emlője kifakadástól, ezzel a kisebbedéstől megmentetett.

Volt eset egy igen tisztelt és becsült uriháznál, hol szinte a nő hal kéren sérdülést kapott, — a gyuladást az orvosi segély nemhogy eloszlatta volna, sőt az a seb tovaterjedése és erősebb gyuladása által mindig nagyobb és nagyobb aggodalmat idézett elő, míg végre az Ön tapasza itt is a lehathatóban működött, a gyuladást, ezzel a lázt is eloszlatta, nálam igen természetes, hogy folyton a háznál készen van, mihelyt elfogy, azonnal más rendeltek, természetes, hogy többnyire csak a szenvedők közt osztatik ki, míg nem tudják elegendőleg a jót-konyságot megköszönni. Tisztelettel macadván a tekintetes urnak kész szolgája, Nagy-Kanizsa, június 17-én, 1876. **Kövecz szolgabíró**, s. k.

Központi küldeményező raktár Budapest: Torók József gyógyszerész urnál, király-utca 12. sz. Továbbá kapható vidéken minden nagyobb város gyógyszerertárában. Pécssett: Sipöcz István gyógyszerertárában. Ezen kitűnő hatásu, nem elegendő ajánlható gyógytapasz készítője Forti Laszlo, Budapest I. Nandor-utca 1. sz.

20, 14. (24-24)